

Beyaz Ölüm

– İbrahim COŞAR · 17 Ocak 2015

Sene dokuz yüz on dört, birinci cihan harbi,
Ateş, duman, kan, ölüm, kaplamış bütün garbı.
Almanla ittifaka girince Enver Paşa,
Yorgun ordu... Bir anda düşüverdi telaşa.

Arabistan çölünün sıcağından gelenler,
Sarıkamış dağında buz tuttu yanık tenler.
Soğanlı, Altınbulak, her yanı karla kaplı
Bir dağ ki yolları dik, aşılmaz, handikaplı

Cinis köyü girişi, köy halkı yola konmuş,
Çoluk çocuk, yaşlılar ölmüş bedenler donmuş.
İnsanoğlu imanla yürür beyaz ölüme
Gökten kızıl kan damlar on yedilik gülüme

Enver Paşa emriyle yüründü ağır ağır,
Tipiye karşı durur vatan aşkıyla bağır.
Allahuekber dağı, tekbir sesiyle inler,
İnanç ile yükselir her dua da âminler.

Çorapsız yırtık botta parmakları morarmış,
Yolunu kaybedenler rüzgârlara sorarmış.
Dört tarafı kar boran beyaz örtülü dağın,
Yolu kaybetmiş ordu, askerler darmadağın

Bir yanda yoksulluğa karşı isyandır niyet,
Bir yanda Hakk'a karşı koşulsuz teslimiyet.
Dağlarda yüz bin asker bin bir nedenle zorda,
Doksan bin şehit yatar donmuş bedenle karda.

Bir ordu düşünün ki hiç sipere yatmamış,
Bir şehit düşünün ki tek bir mermi atmamış,
Don tutmuş saçla sakal, kaşlar zaferin oku.
Ölüm düşen gözlere asla değmemiş korku.

Düşmandan daha düşman soğğun hırçın yüzü,
Uykusuz nöbetlerde şehitlik bekler özü,
Coşari der şehidim! Bizimdir Sarıkamış;
Unutma, asla bitmez şehitlik için yarış

İbrahim COŞAR